

מד שנוצל מעל לחובת התפקיד והכך מאז לנרדף על-ידי הגורל אתה בוכה, בני?"

שוטרים כמוד, אבל בכל זאת אנחנו רוצים שתעבד למעלה בבניין.

אבל אנחנו נמצאים פה כל הזמן, עני תי לו, והעמדה חשובה יותר. יכול להיות שאתה תבוא פעם בחודש לבקר בלילה אבל אני נמצא לילה לילה במקום. בכל זאת, אתם אל תעזרו, אלהים יעזור.

★ ★ ★

כדורים נגד כאבים ברגל

עד שגמרנו את הבנין, כמעט נגמרה לנו הנשמה. ואז צץ רעיון חדש: לש" תול דשא לפני הבנין. היתה שם חגורת בטון של 25 סנטימטר עובי; בערך באותה תקופה הודעתי לסמל שהרגשתי כאבים ב" אשכים. הוא ענה לי: "אל תהיה ארטיסט!" שכו של הסמל היה שור.

הכאבים היו נורא חזקים וביקשתי ללכת לרופא; אמרו לי ללכת לאחות הנמצאת ב" משק הגופרים. שם אמרתי לה שיש לי כאבים בגב, כי התביישתי. היא נתנה לי כדורים נגד כאבים.

חזרתי לתחנה והכאבים התחילו לפחות. אז בא סמל שור והציע שאנחנו נגלגל את האבנים, שכל אחת משקלה קרוב ל-100 קילו — האבן הזו שסמל גידו מתחנת ראשפינה רק גילגל אותה פעם אחת, קיבל ארבעה ימים חופשת מחלה. גלגלתי לבד את האבן עשרים מטר מהמקום והמשכתי לעשות את שבירת חגורת הבטון בקבלנות במכוש. אמרתי לסמל שור: "ריבוננו של עולם, זו עבודת פרעה לבני ישראל במצרים ואתה נותן לי במיוחד את העבודה הזו? אולי אפשר להביא לי לפחות פטיש-אוויר?"

עמד שם אותה שעה יצחק ממך, השוטרי הנגב מתחנת ראשפינה. "מה?" אמר, "בא" מת כל כך קשה? תן לי לנסות." הוא לקח את המכוש מיד; סמל שור עישן סיגרית צ'סטרפילד שלקח מקציני האו"ם וידיו ב" כסיים. "גו, נה, תראה למורתי שאתה יודע, האיץ בממון. ממון נתן מכה במכוש, והמ" כוש קפץ מידו. הוא אמר: "חאללה, חביבי, עבודה כזו לא עשיתי לא במשטרה ולא לפני המשטרה."

בכל זאת, בהשפעת הסמל, ביצעתי את עבודת הבטון. בתום העבודה הדלקתי ערב אחד את הדוד ועשיתי אמבטיה מים חמים. ואני אומר לאותם צעירי משטרת ישראל ש-

גם בעזרה הראשונה אין כדורים נגד כאב ראש. אין כלום.

★ ★ ★

ניתוח שני — מסוכן

נשארתי עם המשטרה השניה עד אור הבוקר, כי לא יכולתי לישון, ועליתי ל" תחנה. ושוב בא סמל שור ושאל מה נשמע ואמרו לו שמורתי יעקב חולה ויש לו חום. סמל שור, כיום קצין במשטרה, לקח אותי שוב פעם לאותה חובשת במשק הי" גופרים. אני התביישתי ובקשתי ללכת ל" רופא. "אולי הלכת לבחורה וקבלת איזה מחלה?" שאל אותי. עניתי שחץ מאשתי, אתה אני חי קרוב ל-12 שנה, לא נפגשתי עם אשה אחת.

אז הסיע אותי חזרה ונתן לי חופשה 24 שעות. נסעתי לקרית-שמונה והלכתי לדוק" טור סולטן. הוא בדק אותי ואמר לי: "זה מצב איום. איך זה קרה?" הוא נתן לי 15 יום חופשת מחלה להשאר בבית ולעשות קומפרסים ולקחת תרופות. אחרי 15 יום אמר לי: "המצב מסוכן, ושלח אותי לבית" חולים שוויצ'ר בסבריה. שם עברתי את הניתוח הראשון.

אחרי הניתוח היתה לי שיחה ממושכת עם הרופא. "יעקב," אמר לי, "אני רוצה לגלות לך שאם הניתוח הזה לא יצליח, אתה יכול לעבור עוד ניתוח. אבל בשני תפסדי הרבה." השיחה נמשכה מתשע בלילה עד שעה 11.

הרופא המשיך: "מה תאמר אם אדם יע" שה ניתוח ויפסיד את שערות פניו? ק" בלתי יעזוב. "אולי זה אני?" שאלתי. "לא," השיב הרופא. "אנחנו נשתדל לעשות את כל המאמצים שלא תגיע למצב זה. אולי גם נעזור לך שאנשים לא יכירו אותך."

אז אמרתי לו: "הרי כונת הרברים אלי." והוא השיב: "בדיוק כך. לא יהיו לך שערות בפנים ויהיה לך שינוי בצורת הפנים ואתה לא תהיה גבר יותר." עולמי חשך עלי. "מדוע?" נאנקתי. והוא אמר לי: "יש קב, כמה ילדים יש לך?" אמרתי לו: "רק אחד."

ואתה אוהב עוד ילדים?" אמרתי לו: "בהחלט, כי אני סוף-סוף ספרדי. לא ידעתי מה זה אבא וגם אמא ולא אף אחד אחר, ואני מעוניין בעוד ילדים כמו כל ספרדי אחר. אתה רואה, עשרות ילדים

שלך הוא אחד מהילדים שהלכו לאסוף עשב בקרית-שמונה והורעלו." אני זוכר אותו דבר לפני שהתגייסתי למשטרת ישראל, שילדים ממעברת קרית-שמונה היו הולכים אל קי" בוך כפר גלעדי, אל הזבל, ולוקחים את האוכל שזורק הקיבוץ. לקחו שעועית ב" קופסאות ולחם בקופסאות ואני אז עבדתי ולא היה חסר שום דבר לאשתי. ועכשיו התחלחלתי: זה גם גורל בני? הוא אוסף עשבים בשדה לאכול.

לא ידעתי מה קרה פתאום לעולמי. כי אני אף פעם לא שמעתי על דברים כאלה ולא ידעתי מה זה בתי-חולים — חוץ מ" אותה פעם שהלכתי לבית-חולים ממסלתי בימי המנדט, אחרי אותה פעולה שהשתתף" תי בה נגד הטנקים הבריטיים ברחוב הרצל שניסו לשפוך שמן מורעל על מפגינים, ו" עמיתי מולם במכנסים קצרים וחזה פתוח.

זו היתה הצעה שלי לזרוק על מכונת ה" קשר של המפקד שתי חביות סיד — אפילו שאנחנו נרסק את הקצין. יצאתי ראשון ב" צעה זו והייתי הראשון שניסה לדחוף את החביות מעל לגג הבית, וכולם עמדו מאחורי הבית. מהטנק שפכו עלי את השמן המורעל על לתוך החזה שלי, לתוך הפרצוף שלי, וכל אחד ברח מאותו המקום. אבל אני דחפתי את החביות, אחרי שניגבתי את ה" פנים שלי והחזה שלי ביד. שזכרו כל אלה שהשתתפו בפעולה ההיא מטעם ה" אצ"ל: אמנם הגיגם לא התרסק לגמרי, אבל זו היתה מכת פחד. בתוך ההתרסקות המ" שיכו לשפוך שמן עלי. זאת היתה המחלה היחידה בחיי, כשגופי היה כולו שרוף מן השמן.

★ ★ ★

הועדה הרפואית קובעת

הוצאתי את אשתי מבית-החולים וי" שבתי לידה בבית את 15 ימי החופשה שנתנה לי המשטרה. ואז קיבלתי הודעה מ" קופת-חולים לבוא לד"ר סולטן, ושם נאמר לי כי קיבלתי עוד חודש חופשת-מחלה. לא שמחתי, כי אני, כעובד מדינה, לא רציתי לנצל את מדינת ישראל בשביל ענין פרטי. לא! ובכל זאת הייתי כסובך בחיים שלי. היו לי תמיד התקפות כאבים וניסיתי לשכנע את אשתי שתקבל גס. היא עוד אשה צעירה ואני כבר לא גבר. אבל היא סירבה תמיד.

אחרי שנגמרה כל החופשה הזאת, וגם קיבלתי טיפול בקרית-שמונה, חזרתי לתחנה והמשכתי בתפקידי שלושה חודשים. הרי גשתי שיתוק בירך הימנית. פניתי שוב ל" רופא וכל פעם שביקשתי חופשה אישרו לי. הרופא אמר לי: "זה שום דבר, זה רק מהניתוח."

אחרי מספר חודשים של שרות, החזירו אותי לבתי-חולים לבדיקות, שנמשכו ששה חודשים. מאז הרגשתי חולשה כללית. כל המרץ שהיה לי הלך, ידי רפו, הייתי נטול כל רצון. ובגלל מה? בגלל אותו בנין של משטרת ישראל.

הביאו אותי בפני ועדה רפואית. ישר אמר לי הרופא, זה שניים אותי למשטרה, סמ"מ דוקטור גוטליב, "אתה יודע? לך מגיע כל דבר, וגם פיצויים. אבל אי-אפשר להשאיר אותך במשטרה." ואני התחננתי: "בחייך, תשאירו אותי במשטרה. אתה זוכר כשהתגייסתי. אתה בעצמך אמרת כמוך צרי" כים הרבה בארץ! למה עכשיו לא צריכים אותי? בחייך, אל תהרס את חיי!"

מילא, יסתדר, אמרו שלוש האדונים של הועדה ועזבו אותי במשרד ויצאו. ואני הלכתי כמו מטומטם. לא ידעתי מה אתי, מה יהיה גורלי וגורל משפחתי. אחרי כמה ימים קיבלתי הודעה מנפת טבריה, שאני צריך למסור את המדים. "אתה תקבל פ" צויים," אמרו לי. ביקשתי ראיון עם המפ" קי. "הכנסתי את בנך למוסד," אמר לי. "אתה הכנסת אותו על חשבון המשכורות היקרה שלך?" שאלתי. "יש לי גם עזרה קטנה בשבילך. אדבר עם השוטרים והם יתרמו לך משהו מהמשכורות שלהם." אמרתי לו: "האם אני כבר צריך מעכשיו לבקש נדבות? למה? אני בכלל לא אמסור את ה" מדים. אני לא אוזר מפה אפילו עם כל ה"



ספר הזהב תחנת המשטרה של ראש פינה נרשמה בספר הזהב של הקרן הקיימת, כמצטיינת בין תחנות המשטרה. במיסוד נראה סמל תחנה זו, בה שירת גם השוטרי יעקב מזרחי, כשהוא מקבל לידיו את תעודת ההרשמה.

יש לנו. מדוע רק לי לא יהיו?"

★ ★ ★

מוד טנקים בחיפה

נשארתי בבית-חולים שוויצ'ר כמה חודשים וכשעמדתי לצאת אמרו לי: "אתה יודע איפה אשתך?" אמרתי: "בבית." הם ענו: "לא, היא בבית-חולים. אמרנו לה מה קרה לך בדיוק, והיא קיבלה התקפה." הצטרפתי מאוד. דווקא לא רציתי שתדע, אבל מילא.

שאלתי מה עם בני. והם אמרו לי: "הבן



על הידו יעקב מזרחי מצולם עם שלושה מטיילים ליד גשר בנות יעקב, קיבל תמונה למזכרת.

טלפונים שעל השולחן. אני אמות בתוך משטרת ישראל. אני לא אתפטר!" הוא אמר לי: "בחלום, בחלום." אפילו להיות פועל נקיון בתחנה התח" גנתי. הוא לקח טלפון ונכנסו שני סמלים והוציאו אותי — כמו שאני במדים — ואני כאילו פושע. אני יודע: צעקתי והש" תוללתי: "איך זה שאתה תוך כמה חודשים במשטרת ישראל יהיו לך 150 ראש צאן? אולי מתחנת נבי יושע, שאנחנו לקחנו מה" לבנונים 200 ראש שעברו את הגבול וס" פרנו ראש ראש, וכשהחזרנו היו רק 150?"

★ ★ ★

בגלל כסא ישן

המשטרה זרקה אותי כמו כלב חולה, שאלך ואחיה על 30 לירות ל" חודש מהעזרה הסוציאלית. זה כל מה ש" ידעה לעשות בשבילי. זה ולעצור אותי, כששברתי כסא בלשכת העבודה הסוציאלית ביפו. אבל הם לא שאלו למה שברתי את הכסא.

שברתי אותו אחרי שמשטרת ישראל ופ" קחי העיריה יחד לקחו ממני ששה ארגונים של שופים, שקניתי מהלחאה של אחד סעד" יה חביבי. עמיתי בשוק הכרמל איפה ש" מאות עומדים. אבל הרבה מהם נותנים שוחד פה, קילו תפוחים שם. לא אני. אני לא נותן שוחד. ובשביל זה באו ולקחו את הארגונים. שבועיים החזיקו את הפרי אצלם. שבועיים! כשהחזירו אותם, לא היה בהם פרי. רק מיץ רקוב.

הלכתי לעזרה סוציאלית ובכיתי. "ככה אתם עוזרים לי? על שלושים לירות אתם רוצים שאחיה, וכשאני מבסה להציל את עצ" מי בלי עזרתכם — זה מה שאני מקבל?" ושברתי את הכסא. כן, כסא ערבי ישן ו" רעוע. רכוש הממשלה? מאיפה? מיפס, מאיזה בית ערבי.

לא ידעתי איך אסתכל בבחור שליחתי מ" מזו את מאתיים הלירות, ובאמת ירדתי מה" דרך שלו. אבל הוא בא אלי הביתה והס" תכל. אמרתי לו: "זה הבית שקנתה לי עז" רה סוציאלית, וזה מה שיש לי. ואני לא שלמתי שכר-דירה כמה חודשים." אז הוא הלך לעזרה סוציאלית ואמר שהוא מחתר על הדוכן שעבד עליו בשוק הכרמל חמש שנים לטובת מזרחי יעקב, כדי שיעבוד ויחזיר לו את הכסף. רק איש אחד התנגד: אותו הפקד שהחזיר את הארגונים. הפקד הזה, אם ירצה שיעמוד יצחק יעמוד, ואם ירצה שיעמוד יעקב יעמוד.

במשפט שלי ניגש אותו בן-אדם לשופט ודיבר אתו; אבל לא בעברית. קיבלתי עש" רה ימים מעצר בבית-הסוהר ברמלה. אחרי שעזבתי, הלכתי לאותו מקום בעז" רה סוציאלית ואמרתי להם: "אני מיואש, אל תתנו לי לאבד את עצמי לדעת! למה שאם אאבד את עצמי לדעת חלף כל המש" פחה שלי ואני לא רוצה. אני עדיין צעיר ואני יכול לעבוד." אז הם אמרו: "שמע, תן את הקיוסק שלך שנפרץ בחיפה לעזרה סוציאלית."

★ ★ ★

עגלה ופוסה — והגורל

נסעתי לחיפה וקיבלתי אלף לירות על חשבון הקיוסק שהעברתי להם. לקחתי את הכסף וקניתי עגלה עם סוסה, בהס-